DIOCESE OF TIRUNELVELI

BETHESDA C.S.I. TAMIL CHURCH

PUNE

பெதஸ்தா பேசுகிறது

GOD'S PROMISE FOR THIS MONTH

"கலப்பையின் மேல் தன் கையை வைத்துப் பின்னிட்டுப்பார்க்கிற எவனும் தேவனுடைய ராஜ்ஜியத்துக்குத் தகுதியுள்ளவன் அல்ல என்று" - லூக். 9:62

MESSAGE FOR THE MONTH

கிறிஸ்துவுக்குள் மிகவும் அன்பானவர்களே.

ஆண்டவராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தில் உங்களுக்கு என் அன்பின் வாழ்த்துக்கள். இந்த புதிய மாதம் உங்கள் அனைவருக்கும் ஆசீர்வதமாய் அமைவதாக ஆமென்.

" இடுக்கமான வாசல் வழியாய் உடபிரவேசியுங்கள் : கேட்டுக்குப் போகிற வாசல் விரிவும், வழி விசாலமுமாயிருக்கிறது. " பத்தேயு. 7:13

நமதாண்டவர் இப்பகுதியிலே இரண்டு வழிகளைக் குறித்து போதனை செய்கின்றார்.

1. விசாலமான வழி **(Brood Way)**

இது விரிவான வழி, பாவம் நிறைந்த வழி, அநித்தியமான வழி, நித்திய அழிவுக்கு நேராக நடத்தும் வழி, எவ்விதக் கட்டுப்பாடும் இல்லாமல் கண்ணீன் காட்சிகளிலும், நெஞ்சின் வழிகளிலும், மனம் எங்கெல்லாம் நடக்கும் வழி, யாரும் எளிதாக கடந்து வெல்லக் கூடிய வழி, மனிதன் தன் உலகம் பற்றுகள் அனைத்தோடும் அனைத்து தன்னலங்களோடும், நாணயமற்ற, தன்மைகளோடும், ஒழுக்கக் கேடான நிலையோடும், அந்த வழியாகத் தாராளமாகச் செல்லலாம். அந்தப் பாதை வழியாகச் செல்ல வேண்டுமானால் அதனைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஏனெனில் வாசல் விரிவானதாயும், வழி விசாலமாயும் இருக்கிறது. அதுவே உலக மனிதர்களுக்குச் செம்மையாய்த் தோன்றும் வழி

2. குரகாலான வழி **(Narrow Way)**

மிகவும் கவனமாக செல்ல வேண்டிய வழி. பாடுகளும், துன்பங்களும் நிறைந்த வழி. தமது சுய பெலத்தால் நாம் அதின் வழியாகச் செல்ல முடியாது. ஒவ்வொரு நாளும் ஆண்டவரின் கிருபையைப் பெற்றே அதின் வழியாய் வெற்றியாய்க் கடந்து செல்ல முடியும். அது பரிசுத்தமான வழி. எல்லாவற்றிக்கும் மேலாக ஆண்டவரே அதின் வழியாய் கடந்து சென்று நமக்கு முன்பாதியாக தமது அடிச் சுவடுகளைப் பதித்து வைத்திருக்கின்றார். அது இச்சையடக்கமான வழி, அதுமேல் நோக்கின் தாயும், நெருக்கமான தாயும். அதின் வாசல் நுழைவதற்குக் கடினமானதாயும் இருக்கிறது. வெகு சிலரே அதின் வழியாய்க் கடந்து செல்கின்றனர். ஏனெனில் திரள கூட்டமான மக்கள் கீழ் நோக்கிச் செல்லும் பாதையையேத் தெரிந்தெடுக்கின்றனர்.

நாம் இந்த குறுகலான பாதை வழியாக நடக்க வேண்டுமானால் நமது சொந்த வழிகள், நமது சுய சித்தம், நமது தீமையான படிக்க வழக்கங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் விட்டு விலக வேண்டும்.

அதின் வழியாகச் செல்ல வேண்டுமானால். கடும் உழைப்பு தேவை, பொறுமை தேவை.தியாகம் தேவை, சில வேளைகளில் மிகவும் செங்குத்தான பகுதிகளில் ஏற வேண்டியது வரலாம். நாம் செல்லும் பாதையின் இரு பக்கங்பளிலும் பெரும் பள்ளங்கள் காணப்படலாம். இந்த பாதை வழியாச் செல்லும் வேளையில் கடும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ள வேண்டியதிருக்கலாம். களைத்துப் போய் இருக்கும் போதும் இளைப்பாறுதலுக்காக ஏங்கும் போதும் தொடர்ந்து கடுமையான முயற்சி செய்ய வேண்டியதிருக்கலாம் என்ற போதிலும், அது முடிவிலே நித்திய மகிழ்ச்சியிலே நம்மை கொண்டு சேர்க்கும்.

கர்த்தர் நம்மை பெலப்படுத்த வல்லவராய் இருக்கிறார். நாம் நம்பிக்கையுடன் இந்த புதிய மாதத்திலே இப்பாதையில் செல்வோம் கிறிஸ்துவின் வழி நடந்துதல் நம்மனைவரோடும் இருப்பதாக. ஆமென்!

கிறிஸ்துவின் பணியில்

REV. V.SAMUEL JEBARAJ

www.csitamilchurchpune.org

contactus@csitamilchurchpune.org

STORY FOR THE MONTH

Untold Missions Story: Mexico Drug Violence Driving People to Jesus Christ

When missionaries and pastors serving in Mexico discuss drug violence, a common theme emerges. People are suffering and dying in terrible ways, they say, but the fear this creates is driving unprecedented numbers of Mexicans – especially teens and twenty-somethings – into the arms of Christ.

"Victory in Jesus, that's what's happening in Mexico," says missionary Mary Stroud. "There has always been violence there, but now what used to be done in darkness is being brought into the light."

She and her husband, Matthew, served for two years in northern Tamaulipas state – one of the most violent in Mexico, and the stomping grounds of the Zetas, the most brutal and notorious cartel. For security reasons, they asked that their real names not be used, as they are still ministering in Mexico. The Zetas sometimes murder people merely for talking about them.

"The Enemy uses deception through the media to paint a bleak, horrible, hopeless picture of Mexico, which isn't a true one. There's a tremendous uprising of youth coming to Jesus. Seeds that were planted year after year are coming to fruition. The time of harvest is now.

"Yes, due to the violence people are losing their lives – that's real. But God is reigning in Mexico. Victory is here, and it belongs to our Lord Jesus Christ!"

Andy Rodriguez, 48, who works in the Rio Grande Valley of south Texas with Victory Outreach, a Christian drug recovery program, says crack cocaine is a huge problem on both sides of the border because it's so cheap and plentiful, thanks to the cartels. But over the past two to three years as the violence increased in Mexico, he has seen something amazing happen in the Valley.

"The more violent it gets, the more addicts get hungry for God. When their families see the good changes happening in them, they get on fire for the Lord, too," he said.

"It's written in the Bible, when things go wrong it makes people want God. When everything's going good, they think they don't need Him."

Moises Suniga is pastor of El Cordero de Dios church in Matamoros, Mexico. Speaking in Spanish through a translator he said:

"Since the violence got worse, we've seen God moving in a big way. More people are coming to the churches and the churches are doing better financially. There's a great unity between the churches we've never seen before. Before the violence started getting really bad, attendance at our church in Matamoros was going way down and so was our income. Now we're growing in both numbers and finances and doing well."

For 15 years, Mike Fink has been running a missions organization in Baja California, Mexico, four hours south of Tijuana and the California-Mexico border. His organization, Go Missions to Mexico, serves 50 to 75 local Mexican churches using volunteers from the U.S. and Canada. He says there have been no problems with cartels in his area and he feels safer there than he does in many areas of the United States.

He said that while Mexico does have a problem with violence, so does the U.S. Except in the case of Mexico, the media has blown the issue so much out of proportion that Americans have come to believe the whole nation is engulfed in a bloody combat zone, when in reality, it's not.

"Due to the media coverage, the number of mission teams coming to Mexico from North America has dropped by 50 to 75 percent. They're just not coming," he said.

In an e-mail message, a long-term missionary to Mexico had this to say about the situation:

My husband and I oversee four churches in Mexico. For security reasons, we prefer to withhold our names and the names and places involved. But I can tell you some testimonies of God's grace during this troublesome time.

Churches all over Mexico now get together at least twice a year to pray. The number of churches involved has tripled since they began. In addition, the wife of Mexico's president and some high-ranking people in the government have participated in the gatherings, something never heard of before.

While everyone knows someone who has been kidnapped, our largest church in Mexico has been able to see the release of everyone who has been prayed for by the congregation. All the victims have been family members or acquaintances of church members, but not one of our own members has been kidnapped.

Now that the American missionaries have mostly stopped coming, the churches in Mexico have been raised up and matured to fill the gaps. Now the reliance is on the Lord, not on the Americans, to get things done.

God has intervened on more than one occasion to provide protection for us and our co-laborers in the face of danger. We have met some cartel members, and even ministered to one.

Now that the soldiers check vehicles frequently, we are able to share Christ with several on our journeys. Since they face constant danger, they are very interested in their spiritual condition and quite receptive to receiving New Testaments and tracts. Some even ask us for literature before we can offer it to them. We have lost count of the amount of New Testaments and tracts that have been distributed to the soldiers. The Gospel is spreading now faster than ever.

As the scripture says, grace is much more abounding in Mexico as the wickedness increases.

Dr. Lucy Hernandez, M.D., 47, does complicated open-heart operations and brain surgeries for no charge in Reynosa and other Mexican towns for people who can't afford doctors. She's been a medical missionary in Mexico for 18 years, heading a foundation that provides free health care to the poor, and until recently ran a free clinic in Reynosa.

She managed to keep the clinic open through all the violence until a cartel shootout sent bullets flying into the building through the windows, impelling staff and patients to throw themselves on the floor. No one was hurt. It was the third cartel shootout Dr. Lucy had experienced in the past few years. She's been beaten nearly to death by drug addicts, bitten by poisonous snakes that almost killed her, and come close to dying while awaiting a kidney transplant. But nothing keeps the good doctor down.

"Her only fault is," says someone who knows her well, "she's always doing too much for others and never enough for herself."

Dr. Lucy laughs at the compliment. "That's the way I like it," she says before rushing off to check on patients. She treats them all like beloved family members, and many of them call her mom, sister, or auntie.

In her extensive travels around Mexico, she's seen more than her share of evil, but prefers to focus on the good.

"Churches in Reynosa have been more full than ever these last two to three years. Last summer we had a free concert for the youth in Lopez Mateo baseball stadium and over 3,000 packed the place praising the Lord. The churches are being filled by the young, and I'd never seen that until recently. Even prostitutes and drug addicts are coming to church like never before. More and more people are being drawn to God."

Andrew Garcia, 38, who pastors Voz Profética church in Monterrey, one of the nation's most violent cities, said he believes Mexico is ripe for the first great awakening in its history.

"People who used to work for the cartels are coming into our church and receiving Christ. People who were killers are coming into the kingdom of God. The Lord is bringing unity among his children and breaking down walls of division. He is leading us to put other's needs before our own. God always shows up on time. He is showing up today in Mexico."

BIRTH OF A SONG

(Tim (Publisher) – "How Great Thou Art")

While recovering from a serious mining accident in Oklahoma, Vernon Spencer began playing music at a local bar called the Bucket of Blood. He enjoyed the work so much he hopped on a train to Hollywood in 1931, hoping to make it big. Tim Spencer became his stage name, and he joined Roy Rogers and the Sons of the Pioneers to become one of the most popular groups in America. Tim married to a Christian woman named Velma, who prayed earnestly for him, especially while he was on the road. He needed all the prayer he could get, for his lifestyle was epitomized by the title of one of his hits: "Cigarettes, Whiskey, and Wild Wild Women." Then one day in a hotel in Hazelton, Pennsylvania, Tim opened a letter from his wife. Included was a verse of Scripture. Picking up a nearby Gideon Bible,

Tim read the passage and realized he needed a change in his life. In prayer he yielded his life to the Lordship of Christ. Tim Spencer later established a Gospel Music publishing company, Manna Music, and a few years later his college-age son, Hal, brought him a song from a student missionary conference. Tim contacted the author of the words, Stuart Hine, and published the song. It became one of the most beloved hymns of the twentieth century. And that's how the author of "Cigarettes, Whiskey, and Wild Wild Women" became the publisher who helped introduce the world to "How Great Thou Art."

How Great Thou Art

Oh Lord my God
When I in awesome wonder
Consider all the worlds
Thy hands have made
I see the stars
I hear the rolling thunder
Thy power throughout
The universe displayed

Then sings my soul
My Savior, God, to Thee
How great thou art
How great thou art
Then sings my soul
My Savior, God, to Thee
How great Thou art
How great Thou art

And when I think of God,
His son not sparing,
Sent Him to die,
I scarce can take it in;
That on the cross, my burden
gladly bearing He bled and died
to take away my sin

Then sings my soul
My Savior, God, to Thee
How great thou art
How great thou art
Then sings my soul
My Savior, God, to Thee
How great Thou art
How great Thou art

When Christ shall come
With shout of acclamation
And take me home
What joy shall fill my heart
Then I shall bow
With humble adoration
And then proclaim My God
How great Thou art

Then sings my soul
My Savior, God, to Thee
How great Thou art
How great Thou art
Then sings my soul
My Savior, God, to Thee
How great Thou art
How great Thou art

How great Thou art
How great Thou art

ARTICLES FOR THE MONTH

நீ எனக்குப் பயப்படுகிறவன் என்று இப்போது அறிந்திருக்கிறேன்

- சகரியா பூணன்

ஆதியாகமம் 22-ஆம் அதிகாரம், 12-ஆம் வசனத்திலே, "நீ எனக்குப் பயப்படுகிறவன் என்று இப்போது அறிந்திருக்கிறேன்" அது ஆபிரகாமின் அர்ப்பணிப்பையும், அத்துடன் ஈசாக்கின் அர்ப்பணிப்பையும் காண்பிக்கின்றது. 25 வயது வாலிபனாய் இருந்த ஈசாக்கு, 125 வயது வயோதிபனாய் இருந்த ஆபிரகாமைவிட பலசாலியாக இருந்தான். ஈசாக்குத் தனது விருப்பத்தைத் தெரிவித்திருந்திராத பட்சத்தில், ஆபிரகாமால் ஈசாக்கைப் பலிபீடத்தின் மேல் கட்டியிருந்திருக்க முடியாது. தனக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்பதை எப்படியாய்க் தன் மகனுக்கு ஆபிரகாம் கற்றுக் கொடுத்திருந்திருப்பார் என்பதை இது காட்டுகிறது. ஒரு மனுஷனால் தன்னுடைய பிள்ளைகளிடத்தில், "இப்பொழுது நான் உன்னை தேவனுக்குப் பலியிடப் போகிறேன். நீ இங்கே வந்து படு" என்று சொல்ல, அவர்களும் அவ்வண்ணமே வந்து படுத்துக் கொண்டு, "சரி, அப்பா, நீங்கள் மேற்கொண்டு செய்ய வேண்டியதைத் தொடர்ந்து செய்யுங்கள்" என்று கீழ்ப்படியுமளவுக்குத் தன்னுடைய பிள்ளைகளை வளர்க்கக் கூடுமானால், அவன் பாக்கியவானாய் இருப்பான். அத்தகைய தகப்பன் உண்மையிலேயே ஒரு பக்தியுள்ள மனிதன்தான் என்பதை உங்களால் உறுதியாகச் சொல்ல இயலும்.

இச்செயலை தேவனைத் "தொழுதுகொள்ளுதல்" என ஆபிரகாம் அழைத்தார் (ஆதி 22:5). இங்குதான் "தொழுதுகொள்ளுதல்" என்னும் வார்த்தையானது, வேதவாக்கியங்களில் முதன் முறையாக இடம் பெறுகின்றது. உண்மையாய்த் தொழுதுகொள்ளுதல் என்பதும் இதுதான். இன்றும் பிதாவானவர் தம்மை உண்மையாய்த் தொழுது கொள்ளுகிறவர்களைத் தேடுகிறார்.

ஆபிரகாம் தம்மீது வைத்துள்ள பக்தியைக் கண்ட தேவன், "நீ எனக்குப் பயப்படுகிறவன் என்று இப்போது அறிந்திருக்கிறேன்"

கர்த்தருடைய பர்வதத்திலே பார்த்துக் கொள்ளப்படும் (ஆதி 22:14) என்னும் பொருள்படும்படியாக, ஆபிரகாம் அந்த இடத்திற்கு "யேகோவாயீரே" என்று பெயர் சூட்டினார். நம்முடைய வாழ்க்கையில், எந்த நேரத்தில் பிரச்சனை வந்தாலும், நாம் நினைவுகூரத்தக்கதான வார்த்தையாக இது உள்ளது. ஏனெனில், "தேவன் நம்முடைய தேவைகளை நிறைவாக்குவார்" (பிலி 4:19) என்ற வாக்குத்தத்தம் நமக்கு உண்டு.

2000 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஒரு நாளிலே, தம்முடைய குமாரனை பலியிடப் போகும் தேவனுடைய இருதயத்தை, ஆபிரகாம் இந்த மோரியா மலையின் மீது மங்கலாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார். *"ஆபிரகாம் என்னுடைய நாளைக் காண ஆசையாயிருந்தான்; கண்டு களிகூர்ந்தான்"* (யோவான் 8:56) என்று இயேசு இந்த சம்பவத்தைக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னார். தேவன் ஆபிரகாமின் இந்த மனோபாவத்தைக் கண்டு மிகவும் பூரித்துப் போனார். அதனால் 1000 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், அந்த இடத்தில்தான் தேவாலயம் கட்டப்பட வேண்டுமென கட்டளையிட்டார் (2நாளா 3:1). ஆம், இன்றும்கூட, யாரெல்லாம் ஆபிரகாமைப் போலவே தேவனுக்குப் பயந்து, அவருக்குக் கீழ்ப்படிகிறார்களோ, அவர்களைக் கொண்டுதான் தேவனுடைய வீடு கட்டப்படுகிறது.

Now I Know That You Fear Me

- Zac Poonen

In Genesis 22:12 , we read of the first time in the Bible that God testifies about a man saying, "Now I know that you fear Me". That was when Abraham offered up Isaac. Abraham was about 125 years old at this time, and God tested him again. This time it was to see whether Abraham still loved God supremely, as at the beginning. God told him, "Sacrifice your son Isaac. I am not asking you to do it tomorrow morning. No. Do it on Mount Moriah - three days journey away. Take those three days to think about it." God never asks us to do anything in a hurry. Abraham walks for three days and counts the cost and lays Isaac on the altar, and says, "Lord, here You are. I love You more than my dearest earthly possession."

That showed Abraham's dedication and Isaac's dedication too. Isaac, as a 25-year-old young man was much stronger than 125-year-old Abraham. Abraham would never have been able to tie Isaac on the altar if Isaac had not been willing. That shows how Abraham had taught his son to obey him. Blessed is the man who can bring up his children in such a way that even if he were to say to them, "I am going to offer you to God now. Lie down here", they will lie down and say, "OK, Dad. Go ahead." You can be certain that such a father is a godly man indeed.

Abraham called this an act of "worship" to God (Gen. 22:5). This is the first time that the word "worship" occurs in the Scriptures - and this is what true worship is. The Father seeks for such worshippers even today.

God saw Abraham's devotion to Him and said, "Now I know that you fear Me" (Gen. 22:12). The first time it is recorded in Scripture that a man feared God is when a man obeyed God totally saying, "God, I love You more than my dearest earthly possession". Abraham had left Ur 50 years earlier because he had loved God more than his own family members. 50 years later, his love for God had not waned even slightly. It was

Welcome articles for Mag.,
contactus@csitamilchurchpune.org
1page/250words
by 15th July'17

through such a man that Jerusalem began. What an example to follow! Blessed are you if you can go this way all the days of your life.

Abraham named this place "Jehovah Jireh" - the Lord will provide (Gen. 22:14). That is a word we can think of whenever we face any problem in life, for His promise is, "God shall provide all your need" (Philippians 4:19).

It was here on Mount Moriah that Abraham caught a glimpse of the heart of God Who would one day offer His Son as a sacrifice 2000 years later. Jesus referred to this in John 8:56: "Abraham rejoiced to see My day and he saw it and was glad". God was so delighted with Abraham's attitude here, that he commanded the temple to be built on this very spot 1000 years later (2 Chronicles 3:1). Yes, God's house is built even today by those who fear and worship God like Abraham did.

BIBLE QUIZ FOR THE MONTH

வேதாகமப் பகுதி : ரூத்து 1 to 4 வரை

1. எந்த காலக்கட்டத்தில் ரூத்தின் கதை நிகழ்ந்தது ?

☐ அடிமைத்தனம்

☐ பிளவுபட்டிருந்த அரசாட்சி

☐ நீதித்தலைவர்கள்

2. ஏன் எலிமலேக்கு மற்றும் அவரது குடும்பத்தினர் மோவாபுக்கு சென்றனர் ?

☐ வானதூதர் அவர்களிடம் கூறினா

☐ பஞ்சம்

☐ கொள்ளை நோய்

3. யார் மோவாபில் முதலில் இறந்து போனார் ?

☐ சிலியோன்

☐ எலிமலேக்கு

☐ மக்லோன்

4. ஏன் நவோமி மருமகள்களை மோவாபில் தங்க ஊக்குவித்தார் ?

☐ ஏனெனில் யூதர்களுக்கு மோவாபியாரிடம் எந்த தொடர்பும் இல்லை

☐ மோவாபில் மீண்டும் மணம் முடித்து கொண்டு வாழ

☐ யூதாவில் அவர்களுக்கு எந்த வீடும் இல்லை

5. யார் தன் இனத்தவரை நோக்கி திரும்பி போய்விட்டள் ?

☐ எஸ்தர்

☐ ஓர்பா

☐ ராஹாப்

6. ரூத்தின் கொள்ளு பேரன் யார்?

☐ தாவிது

☐ ஜெஸ்சி

☐ ஓபேது

7. யார் "உம்மோடு வராமல் உம்மை விட்டு பிரிந்து போகும்படி என்னை நீர் வற்புறுத்த வேண்டாம், நீர் செல்லும் இடத்திற்கே நானும் வருவேன்" கூறினார் ?

☐ எஸ்தர்

☐ ஓர்பா

☐ ரூத்து

8. நவோமி தம்மை யாரென்று அழைக்க விரும்பினாள் ?

☐ மாரா

☐ மேரி

☐ ரெபேக்கா

9. எந்த பருவ காலத்தில் ரூத்தும் நவோமியும் பெத்லேகேம்மிற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள் ?

☐ வாற்கோதுமை அறுவடை தொடக்கம்br> ☐ பாஸ்கா விழா

☐ கூடார பண்டிகை

10. போவாசு யாருடைய உறவினர் ?

☐ எலிமலேக்கு

☐ நவோமி

☐ சாமுவேல்

11. ரூத்து போவாசின் வயலில் என்ன செய்தார் ?

☐ சிந்திய கதிர்களை பொறுக்கி சேர்த்தார்

☐ வயலில் உழுதார்

☐ வயலை சீரமைத்தார்

12. கொடுக்கல் வாங்கல் நடைபெறும்போது எடுக்கும் முடிவை உறுதிப்படுத்துவதற்க்காக என்ன செய்வார்கள் ?

☐ போதகர் சொத்து பரிமாற்றத்தை உறுதி செய்வார்

- ☐ ஒருவர் தம் காலணியை கழற்றி மற்றவரிடம் கொடுத்துவிடுவார்
- ☐ அவர்கள் இறைச்சி துண்டுகளின் இடையில் நடந்து செல்வார்கள்

13. எவ்வளவு காலம் ரூத்து போவாசின் வயலில் கதிர்களை பொறுக்கிவந்தார்?

- ☐ வாற்கோதுமையும், கோதுமையும் அறுவடையாகும் வரை
- ☐ போவாசு போதும் என்று சொல்வது வரை
- ☐ வயலை உழுது முடிக்கும் வரை

14. ரூத்து எங்கே படுத்திருந்தார் ?

- ☐ போவாசின் அருகே படுத்திருந்தார்
- ☐ நவோமியின் வீட்டில்
- ☐ கதிர் சேகரித்த இடத்தில்

15. ரூத்து நவோமிக்காக என்ன கொடுத்தார்?

- ☐ வாற்கோதுமை
- ☐ பூக்கள்
- ☐ பழங்கள்

Send the Answers to
contactus@csitamilchurchpune.org
And win fabulous prizes
by 15th July'17